

LIBRIS

We know
books

MONICA MURPHY

**O MIE
DE
VIETI
MINCIUNI
,
PERFECTE**

Traducere din limba engleză
ANDRA CIOCAN

LITERA
București

O mie de minciuni perfecte este un roman de mister captivant, plin de răsturnări de situație, drame de familie și romantism. Totuși, povestea conține aspecte care ar putea să nu fie potrivite pentru toți cititorii, cum ar fi alcoolismul și abandonul parental, consumul de alcool în rândul minorilor, consumul recreațional de droguri, intimitatea fizică consensuală, hărțuirea și crima. Cititorii care pot fi afectați de aceste aspecte sunt rugați să le ia în considerare înainte de a intra în lumea Academiei Wickham.

CAPITOLUL 1

– Hei, scumpo! Mai adu-mi o bere!

Unul dintre clienții obișnuiți din Tennessee are o expresie lascivă pe chipul oarecum chipeș, lucru ce mă îndeamnă să-mi dau ochii peste cap, dar mă abțin. A venit în bar alături de prietenii săi ca să urmărească un meci de fotbal american universitar într-o după-amiază de sâmbătă. Și toți sunt gălăgioși. Enervanți de-a dreptul. Și se tot holbează la mine. De ce se comportă toți în felul ăsta, flirtând până în punctul în care devin insuportabili?

Am nevoie de fiecare dolar pe care îl pot obține, așa că îi arunc un zâmbet larg.

– Vine imediat!

Mă îndrept spre bar, acolo unde Doug, cel care deține acest local select, a pus deja pe tejghea o sticlă de bere pentru clientul meu. Îi ofer un zâmbet plin de recunoștință, iar el își ridică bărbia nerasă în semn de aprobare.

Pun sticla pe tavă înainte să mă îndrept spre masa la care se află cei trei studenți chipeși. Atenția lor este îndreptată spre ecranul mare al televizorului pe care urmăresc meciul, iar unul dintre ei lasă să-i scape o serie de înjurături cu voce tare când este interceptată mingea.

– Am pariat o mulțime de bani pe meciul ăsta, bolborosește cel care a comandat berea în timp ce își verifică telefonul.

Îmi dau seama că se află pe unul dintre acele site-uri de pariuri online. Îi pun berea în față și mă asigur că mă aplec peste

masă în timp ce fac asta, arătându-le o parte din sânii mei datorită decolteului adânc al tricoului meu. Orice ca să primesc bacșiș.

Doar doi dintre ei observă, iar privirile lor sunt acum lipite de pieptul meu. Atât de tipic!

– Mersi, mormăie celălalt tip și îmi acordă în sfârșit atenția lui.

– Mai aveți nevoie de altceva?

Arunc un ochi spre televizor și văd că aproape s-a terminat meciul. Ceea ce înseamnă că acești clienți vor pleca în scurt timp, iar eu sper să-mi lase un bacșiș decent. Dar sunt tineri și probabil nu cheltuiesc atât de mult, în ciuda a ceea ce m-ar face să cred gulerele ridicate ale tricourilor pe care le poartă și ceasurile mari din argint.

– Nu, mulțumim, îmi spune unul dintre ei pe un ton nepăsător.

Bănuiesc că nu mai este atât de amuzant să arunci ocheade spre o pereche de sâni când gura care se află deasupra lor începe să vorbească.

Plec de la masa lor și mă îndrept înapoi către bar, apoi îmi așez tava pe tejghea cu un zgomet mult prea puternic. Doug mi se alătură și scoate un sunet de dezaprobare printre dinți, așa cum face mereu când este pe punctul de a începe să se plângă.

– Azi e liniște.

Încuviințez din cap în timp ce arunc o privire prin încăperea și observ mesele goale. Câțiva clienți fideli stau în capătul opus al barului și sorb din băuturile lor, timp în care se uită la meci. Nu pare că le-ar păsa ce se difuzează la televizor. Se află aici în fiecare zi, fie că e ploaie sau soare, fie că este sau nu vreun meci. Nu-mi pot imagina cum este să ai un astfel de stil de viață. Să te târâi în fiecare zi în același bar prăpădit. De-a dreptul trist.

Deși sunt puțini clienți, eu sunt foarte agitată și încerc să-mi fac curaj ca să-i spun lui Doug că aceasta este ultima mea tură. Oricum am impresia că mi-a oferit postul ăsta doar de milă, dar nu-mi place ideea de a-l lăsa la greu. Am multe defecte, dar lipsa de seriozitate nu se numără printre ele. Nu mi-am permis niciodată acest lux.

– Ce face mama ta?

Compasiunea din vocea lui Doug este evidentă. Acum mult timp, când eram mică, el și mama au avut o relație. Pe atunci, ea era un adult în mare parte funcțional și nu un dezastru complet, așa cum este acum. Doug a intrat în viețile noastre și mi-a acordat atenție, spre deosebire de ceilalți iubiți ai mamei. M-a tratat de parcă eram copilul său în adevăratul sens al cuvântului. M-a copleșit cu atenție și cadouri, însă niciodată într-un mod ciudat. Nu, a făcut-o de parcă îi păsa cu adevărat de mine.

Până când mama a stricat totul și l-a acuzat că o înșela. Doug nu este genul care să înșele. Amanta lui este acest bar. Trebuie să muncească încontinuu ca să plătească facturile și nu angajează prea mult personal. Acum un an, când am venit la el, disperată să găsesc un loc de muncă, mi-a oferit cu reticență unul. Deși la 17 ani, teoretic vorbind, nu sunt suficient de mare ca să lucrez într-un bar.

Mă plătește la negru în numerar, lucru pe care, de asemenea, îl apreciez.

– E bine, mint eu.

Este mai ușor decât să îi spun adevărul și să recunosc că se află într-o situație proastă. Că s-a ivit o oportunitate ca ea să se întoarcă la un centru de dezintoxicare și că eu nu am puterea necesară ca să refuz, cu toate că asta înseamnă să renunț la tot și să zbor în capătul celălalt al lumii. Oricât de mult am încercat, nu pot renunța la speranța că poate, de data asta, se va ține de tratament. Poate că de data asta va dori să se facă bine. Să facă lucrurile mai bine.

Doug mă măsoară din priviri, fără să-și ia ochii de la mine. Vede prea multe – mereu a făcut-o. Lucrul ăsta mă agită, mă îndeamnă să mă mișc, însă nu o fac.

– Ești sigură?

– Da, sunt sigură.

Vocea mea e fermă, dar el pare că ar vrea să mă contrazică. Tensiunea se risipește când se trânteste ușa, iar noi aruncăm o privire spre intrare. Tipii de la facultate au plecat. Masa lor este un dezastru, iar câțiva dolari înmuiați au rămas aruncați pe masă.

Mă lupt cu dezamăgirea care amenință să mă înghită cu totul și mă întorc spre Doug. Dar mă gândesc că, dacă tot este destulă dezamăgire pentru toată lumea, aş putea la fel de bine să o împart cu altcineva. Îmi pun pe față un zâmbet larg și încep să-i spun direct ce am de zis.

– Uite, nu știi cum să-ți spun asta, dar... plec din oraș pentru câteva luni. Va trebui să găsești pe altcineva care să-mi acopere turele.

Îmi aruncă o privire, una care-mi spune că speră că, în sfârșit, m-am decis să plec. Îmi urăște viața aproape la fel de mult ca mine. Ridică ușor vocea, semn că este interesat.

– Pentru câteva luni? Unde te duci?

Dacă ar fi fost altcineva, i-aș fi spus că nu este treaba lui.

– Hm, mă duc să-l văd pe Peter.

Sprâncenele lui Doug se ridică și aproape că îi ating linia părului.

– Serios?

Încuviințez din cap și știu cât de absurd sună treaba asta. De ce aş traversa brusc un ocean ca să petrec timp cu donatorul de spermă care ne-a abandonat pe mine și pe mama? Sinceră să fiu, Doug mi-a fost o figură paternă mai mult decât a fost vreodată Peter.

– Spune că vrea să avem o relație.

Minciuni. Doar minciuni.

Adevărul? Peter Vale are o problemă și crede că eu sunt singura persoană care o poate rezolva. În schimbul ajutorului pe care i-l voi oferi, i-am cerut să o interneze pe mama într-un centru de dezintoxicare. Este singura modalitate prin care pot justifica faptul că îi ofer *ceva* unui bărbat care nu doar că nu mi-a oferit nimic, ci practic a furat de la mine. Pentru că, dacă nu ar fi fost el, mama nu s-ar fi pierdut niciodată pe ea însăși pe fundul unei sticle de alcool.

El îi datorează asta.

Îmi datorează *mie* asta.

Și a fost de acord, doar că a avut condițiile lui. Am negociat termenii precum avocații, nu ca niște rude de sânge care încearcă

să îngroape securea războiului. În cele din urmă, a fost de acord cu cele două condiții pentru care nu eram dispusă să negociez: mama să fie internată într-un centru de dezintoxicare și chiria noastră să fie plătită pentru următoarele trei luni. El s-a ocupat de toate pregătirile. Acum trebuie să plec. În seara asta.

În timp ce aruncă o privire prin încăpere, Doug scoate de sub tejghea pachetul său nu tocmai secret de țigări și își aprinde una, apoi trage adânc din ea înainte de a expira fumul.

– Ești sigură că nu ești păcălită?

– De către cine? De Peter?

Probabil, dar și eu o să-l păcălesc.

– Nu, de data asta are nevoie de mine.

– Ei bine, doar ai grijă de tine! Ai tras lozul necâștigător la loteria părinților.

Părerea lui Doug despre părinții mei nu este cea mai bună și pot înțelege de ce.

– Billie, mereu am vrut ceva mai bun pentru tine. Faptul că pleci este probabil cea mai bună variantă, înțelegi? Asta cât timp nu ajungi într-un loc mai rău decât ăsta.

– Nu-ți face griji pentru mine! Îi zâmbesc slab. Mă descurc. Voi fi bine.

– Hm, bine.

Scoate scrumiera și atinge ușor țigara de margine, iar pe vasul alb și ciobit rămâne o dâră de scrum.

– Doar... ai grijă, Billie! Se pare că nimeni nu are grijă de tine.

Vreau să îi spun că nimeni nu face lucrul ăsta, nimeni nu are grijă de mine, dar în schimb încuviințez ușor din cap și întind mâna ca să desfac șorțul negru pe care îl port când sunt la muncă.

– Trebuie să plec.

– Mă anunți, apoi pleci imediat?

Durerea din vocea lui aproape că mă face să cedez. Doug nu se pricepe să își arate sentimentele – se pricepe să fie sarcastic și să dea note de plată la bar. Pare că vrea să spună mai multe, dar nu-și poate da seama ce anume.

Ridic mâna ca să învârt inelul subțire din argint pe care îl am în nas și mă prefac că nu observ. Ne ajută pe amândoi să ne prefacem.

– Nu e ca și cum nu ți-ai vedea capul de treabă.

Fac semn spre barul aproape gol, apoi mă duc în spate ca să-mi iau geanta și îmi arunc șorțul în coșul de rufe pentru ultima dată. Aproape că ratez coșul și șorțul rămâne atârnat pe margine, iar eu mă simt la fel – pe jumătate înăuntrul, pe jumătate afară, fără să știu unde îmi este locul. Un minut mai târziu, Doug își face loc prin ușile batante.

– Trebuie să te plătesc, îmi spune cu o voce răgușită.

Se îndreaptă spre micul seif pe care îl ține lângă biroul vechi și subred, tastează codul, iar acesta se deschide cu un clic. În câteva secunde, stă în fața mea și ține între degete un teanc de bancnote.

– Par a fi prea mulți bani, încep eu, dar el mi-i întinde, gest care mă întrerupe.

– Ia-i, Billie! Nu am unde să-i cheltuiesc.

– Poate să plătești chiria cu ei?

Tentația de a pune mâna pe bani și de a fugi din bar este puternică. Cu siguranță sunt mai mulți bani decât ce am câștigat eu în ultima săptămână.

– M-am ocupat de asta. Doar ia afurisiții ăștia de bani! Tu ești precum copilul meu și... Ochii lui Doug au o strălucire ciudată. Doar vreau să fii bine.

Înainte ca lucrurile să devină prea profunde, chestie care ne va face pe amândoi să ne simțim stânjeniți, iau teancul de bani și îi îndes în rucsac.

– Mulțumesc.

Îmi verific telefonul și simt o strângere în piept. Trebuie să plec.

– Trebuie să plec. Ne mai vedem, Doug!

Preț de o secundă, doar stăm acolo, iar amândoi știm că acest rămas-bun înseamnă mult mai mult decât pare. Îmi ridic mâna pe jumătate, nesigură dacă ar trebui să-l iau în brațe sau să-i fac cu mâna în semn de la revedere. El doar încuviințează din cap,

o înțelegere tăcută că este mai bine să lăsăm lucrurile așa, apoi se întoarce spre seif.

Profit de ocazie și plec, împing ușa batantă și nu mă uit înapoi.

Mă strecoar printre mese și scaune și mă opresc doar cât să adun banii umezi pe care nesimțitii ăia i-au lăsat pe post de bacșiș. Abia când sunt afară simt că pot respira din nou; las să-mi scape un tremurat sacadat și urăsc teama care se așază peste pielea mea precum o haină grea.

Apoi îmi amintesc că plec din locul ăsta, iar o mică scânteie de speranță mi se aprinde în piept. Asta este șansa mea să scap. Să-mi schimb viața în bine. De asta trebuie să mă agăț. Un nou început. Sună ca un clișeu, dar viața mea a fost o succesiune lungă de clișee proaste: copilul unei mame singure, care a fost mult prea ocupată să-și bea amarul ca să se ocupe de meseria de părinte. Un tată absent, care o duce de minune cu noua lui familie și care se află la un ocean distanță. Suficient de deșteaptă ca să fac ceva cu viața mea, conform spuselor profesorilor mei, dar mult prea săracă pentru a putea pleca și a face totuși ceva. Până acum am supraviețuit în toate situațiile astea pentru că asta fac. Pentru că asta sunt.

O supraviețuitoare.

În timp ce o iau la pas pe trotuar spre blocul de locuințe în care stau, mă gândesc că probabil nu îl voi mai revedea niciodată pe Doug. Simt o presiune inconfortabilă în spatele ochilor când mă gândesc la asta și mă decid să-i trimit un mesaj când voi fi din nou liniștită. Doar ca să știe că sunt bine. Fără prea mult sentimentalism.

Când o iau la stânga pe Seventh Avenue, ocolesc o caserolă de polistiren ruptă, din care se revarsă tăieței uleioși pe asfalt. Strâmb din nas la mirosul dezgustător de gunoi și urină și mă întreb dacă și alte orașe au acest miros de gunoi încins, de stătut și de nevoi omenesti sau este ceva unic în această zonă a New Yorkului. Este dezgustător, dar știu că suntem norocoase să avem apartamentul ăsta, indiferent de alte aspecte. Suntem aproape de Penn Station, ceea ce, într-o notă pozitivă, înseamnă că uneori

pot auzi frânturi din melodiile de la concertele care au loc la Madison Square Garden. Într-o notă negativă? Practic, totul.

Nu e încântător, nu e amuzant, iar în majoritatea zilelor nici măcar nu e suportabil, dar asta *este* viața mea.

Sau a fost.

Până când o anumită persoană a intrat din nou cu forța în viața mea. Și mi-a cerut să merg să-l văd. Să-l ajut. Trebuie să fi fost de-a dreptul disperat ca să-mi ceară *mie* ajutorul. Mi-aș dori să pot simți vreo urmă de satisfacție datorită faptului că el suferă, dar nici măcar eu nu am ajuns în punctul în care să-mi doresc una ca asta. Nu când motivul pentru care m-a căutat ne-a rupt amândurora inima în două.

Sunt pe la jumătatea străzii când unul dintre vecinii mei, care se află pe treptele de la intrarea clădirii de peste drum, strigă spre mine.

– Hei, Billie! Cât m-ar costa să primesc un zâmbet azi?

– Oh, Sammy, nu știu, îi strig înapoi și mă prefac că scormonesc în buzunarul din față. Ai să-mi dai rest la asta?

Ridic degetul mijlociu de parcă ar fi o bancnotă de cinci dolari pe care tocmai am găsit-o. Abia reușesc să-mi stăpânesc zâmbetul care vrea să mi se întindă pe buze. Țasta e modul nostru de a ne arăta iubirea: să ne aruncăm insulte unul altuia.

El doar râde și strigă:

– Ah, data viitoare, Billie, data viitoare! Să ajungi cu bine acasă, fetițo!

Îmi continui drumul și o zăresc mai în față pe doamna Espinosa, care se chinuie cu două sacoșe de cumpărături grele și pe care aproape că le târăște pe trotuar. Grăbesc pasul ca să o ajung din urmă, îi iau una din sacoșe și o ridic în brațe, urc în fugă treptele de la intrarea clădirii noastre și tastez codul ca să deschii ușa, apoi o țin deschisă pentru ea.

– Mulțumesc, *scumpa* mea Billie.

Tonul îi este plin de sarcasm. Urăște să simtă că nu mai poate face singură treburile obișnuite și știu că nu vrea niciodată o mână de ajutor, dar mereu îmi fac griji că o să-și rupă pur

și simplu una dintre acele sacoșe și că o să-și împrăști toate lucrurile pe jos.

– Știi bine că mă descurc singură.

– Oh, știu, doamnă Espinosa. Doar am vrut să văd dacă aveți niște Cracker Jack pe aici.

Arunc o privire în sacoșă și zăresc cutia familiară. Niciunul dintre cunoscuții mei nu mănâncă așa ceva și nici măcar nu am auzit de Cracker Jack până acum câțiva ani, când am găsit o cutie într-una dintre sacoșele ei.

– Să nu îndrăznești să-mi furi singura mea gustare dulce!

Râd când bag degetele în sacoșă, râs pe care ea îl numește „micul meu râset obraznic“, apoi îmi dă una peste mână când vede că fac asta.

– N-aș face niciodată una ca asta.

După ce o conduc până la apartamentul ei care se află la primul etaj, îi fac un semn scurt cu mâna și urc mai departe pe scări spre etajul trei, fără să mă mai obosesc să iau ascensorul. Este vechi, șubred și e cald de mori în el.

Când intru în apartament, mă opresc o clipă și privesc în jur. Mama stă lungită pe canapea, ruptă de lume. Nu sunt sigură dacă doarme sau dacă a leșinat din cauză că a băut prea mult. Totuși, ar face bine să se trezească fiindcă trebuie să plecăm curând.

Mă apropiu de canapea cu maxilarul încleștat. O scutur de umăr, iar ochii ei căprui-verzui se întredeschid cu un geamăt slab.

– E timpul, îi spun cu o voce fermă.

Se ridică brusc și își trece degetele prin părul încălzit în timp ce mă urmărește cum mă mișc prin cameră. Adun gunoiul care zace împrăștiat pe măsuța de cafea și clatin din cap. Nu-mi va lipsi să trăiesc în haosul ăsta. Mă îndrept spre bucătărie și arunc la gunoi ambalajele de fast-food rămase și paharele goale de hârtie, apoi verific frigiderul și mă liniștesc când văd că e aproape gol. Nu conține nimic care s-ar putea strica cât timp suntem plecate.

Mama cascadează și se întinde în timp ce eu mă agit de colo-colo, ca să pun lucrurile la locul lor și să arunc sticlele goale. După ce fac asta, mă opresc puțin și mă uit din nou la întreaga cameră.

Locul ăsta nu o să fie mai curat de-atât. În plus, într-o jumătate de oră trebuie să plecăm.

La insistențele mele, mama a intrat să facă un duș rapid, în timp ce eu iau o geantă de voiaj și încep să-i fac bagajul, îndesând în ea lucruri de care probabil o să aibă nevoie. Reușește cu greu să gândească limpede și depinde de mine prea mult, iar eu știu că nu o să refuze ceea ce urmează să se întâmple. Nu cu adevărat.

Sper.

După ce termin cu bagajul ei, mă duc în camera mea și îmi împachetez și eu lucrurile, deși nu iau foarte multe cu mine. Iau doar cât să-mi umplu rucsacul negru. Câteva haine de schimb, un portfard și toți banii ăia afurisiții pe care i-am strâns în toți anii ăștia. Deschid ușa camerei și mă opresc brusc când o găsesc pe mama chiar în fața mea.

– Să nu uiți asta, spune mama, accentul ei britanic, cu care sunt atât de obișnuită, fiind încărcat de emoție.

Părul ei șaten-cenușiu este încă ud după duș, iar pielea îi e gălbuie, ca de ceară, și are o tentă pământie, dar cel puțin s-a îmbrăcat. Ține în mână fotografia aia stupidă cu noi patru în care ne aflăm pe o stâncă, sub un copac uriaș, iar toți avem zâmbetul pe buze. Este un moment anume pe care eu nu mi-l amintesc, dar asta n-a împiedicat-o niciodată pe mama să se comporte de parcă fotografia asta reprezintă cea mai prețioasă amintire a mea.

Vocea ei încă sună de parcă am fi în Londra – fluidă, îngrijită, cu inflexiunea aceea controlată pe care încercam s-o imit când eram mică. Mă ținam după ea prin apartament și exersam toate acele „mă rog” și „la naiba”, până când începea să râdă și îmi spunea că sunt papagalul ei mic. Voiam să fiu exact ca ea. Dar apoi lumea ei s-a destrămat, iar eu mi-am impus să nu mai semăn deloc cu ea – am început să vorbesc mai tăios, să pronunț mai ascuțit r-urile și am căpătat un accent american suficient de puternic cât să-l acopere pe cel britanic al mamei.

Chiar am încercat să-mi acopăr părul șaten, lipsit de strălucire, pe care îl moștenesc de la ea, cu șuvițe dese și groase violet, de parcă schimbarea culorii părului ar putea să șteargă părțile din ea care încă se ascund în interiorul meu.

– Vrei să o iei cu tine?

Întind mâna spre rama aurie, ciobită ca s-o pun în bagajul ei, dar ea se retrage din instinct. Se uită la fotografie cu privirea aceea pierdută pe care o are mereu când îi apar în minte fragmente din trecut; o familie care nu mai există.

– Nu, clatină ferm din cap. Tu ar trebui s-o iei cu tine.

– Nu vreau...

Mama îmi împinge rama în mâini și mă întrerupe, astfel că nu am de ales și trebuie să o iau. Îndes fotografia în rucsac. O s-o arunc mai târziu – nu am nevoie de amintirea asta. Eu nu trăiesc în trecut, așa cum face mama. În plus, acolo unde mă duc, faptul că sunt fiica ei este o povară și mai mare decât de obicei.

– Nouăzeci de zile, îi amintesc mamei, iar ea face o grimasă, dar nu spune nimic. Sunt doar nouăzeci de zile, apoi totul revine la normal.

Minciuna îmi iese ușor printre buze. Nu partea cu nouăzeci de zile – aia e adevărată, pentru că doar atât am reușit să-l fac pe Peter să accepte. Însă partea cu „totul revine la normal” este o minciună. Nimic n-o să mai fie normal vreodată.

Nu dacă pot să împiedic asta.

Arunc o ultimă privire lungă în apartamentul ăsta prea mic și prea întunecat în care am locuit ani întregi, apoi lovesc ușa cu piciorul până ce se închide, recunoscătoare că am avut inspirația să-i cer lui Peter să plătească în avans chiria pentru următoarele trei luni. Poate că am acceptat să-l las să-mi distrugă viața o bună perioadă, dar, la un moment dat, tot o să am nevoie de un loc în care să mă întorc.

Chiar dacă asta înseamnă să revin în văgăuna asta.

Dar mai întâi trebuie să-mi duc mama la centrul de dezintoxicare.

Femeia care se află în spatele biroului de la recepția Centrului de Reabilitare Maria cea Milostivă apasă pe tastatură cu sprâncenele încruntate, în timp ce studiază ecranul calculatorului. Anxietatea mă roade pe interior și abia reușesc să stau locului. Vreau să fug. Să scap din holul ăsta rece și s-o iau pe mama cu mine.